

Lovens §§ 25, 26 og 30, ſkal være berettiget til at faae Sikkerhed ved en umiddelbar Fogedforretning, ſaaledes at derunder udtages, hvad der er fornødent af Gøds ſom Sikkerhed for Rekvirenten, hvilket Gøds derefter ſkal tjene til „haandſaaet Pant“. Seg vilde ønske, at der ikke ſtod dette Udtryk „haandſaaet Pant“, thi det er den overleverebe Betegnelse for frivillig til Beſiddelse overgivet Pant. Det forekommer mig derfor, at der ikke er Anledning til her at indføre et nyt Begreb, og at man hellere maatte ſige, at Vedkommende ſkal have „Pantſikkerhed“. Men dernæſt er jeg ikke ganſke viſ paa, om denne Paragraphs Regel om Opnaaelse af Sikkerhed ved en umiddelbar Fogedforretning ikke vil indføre en Anomalie i Lovgivning. Lad os tænke os, at en Mand søger til Sikkerhedsſtilleſe og en Anden vælger den anden Fremgangsmaade at ſøge til Betaling, eller er naaet ſaa vidt, at han kan faae Betaling. Hvorledes ville diſſe to Perſoner da være ſtillede? Den ene maa for at faae Betaling ſøge, erhverve Dom og dernæſt gjøre Udlæg; førſt ſaa kan han faae Fyldeſtgjørelſe. Strax kan han ganſke viſt gjøre Arreſt, men derved opnaar han kun Sikkerhed overfor den frivillige Erhverver, ikke lige overfor Kreditorerne — de kunne komme og borttage det Gøds, hvori han har faaet Sikkerhed — medens derimod den Mand, der kun er ſaa vidt, at han kan fordrø Sikkerhedsſtilleſe, kan gaa til Fogden og fordrø Gøds udleneret til Pant, ſaaledes at ingen Kreditor kan tage det fra ham. Han har dernæſt Pantet ſom „haandſaaet Pant“, og det kan han, forudſætter jeg, lade realiſere i Overensſtemmeſe med Reglerne for Haandpant og derigjennem faae Fyldeſtgjørelſe. Han ſlipper for Søgmaal, og han ſlipper for, at andre Kreditorer komme ham i veien og hindre ham fra at faae Fyldeſtgjørelſe; kort ſagt, denne Mand er grumme heldig ſtillet i Modſætning til den Anden, hvis Fordring er forfalden. Det forekommer mig derfor, at, hvis man vil holde faſt ved denne Paragraph og kun give den, der har Krav paa Sikkerhedsſtilleſe, Ret til at faae denne Sikkerhed udtagen paa denne nemme Maade, maa man ogſaa tænke paa den, hvis Fordring er forfalden, og ſom har Krav paa Fyldeſtgjørelſe; man maa ſpørge, om man ikke kan give ham Fyldeſtgjørelſe paa en nemmere Maade. Jeg ſtjømmer nu ikke rettere, end at der med Henſyn til § 9 og de Motiver, i Henhold til hvilke den er opſtillet, virkelig maa reiſes det Spørgſmaal: Er det da nødvendigt, at Bøffskreditor anlægger Sag, kan man ikke ſtaffe ham umiddelbar Udgang til at faae Fyldeſtgjørelſe uden foregaaende Søgmaal? Det forekommer mig, at, naar man ikke har Betænkelighed her i § 9 ved at give denne umiddelbare Udgang til Sikkerhedsſtilleſe, hvorfor ſaa egentlig have Betænkelighed ved at give umiddelbar Udgang til Fyldeſtgjørelſe, i alt Fald indenfor viſſe Grændſer, naar der ikke under Sagen er

nedlagt Indſigelse eller beſlige. De Grunde, der ere paaberaabte i Motiverne, forekomme mig ogſaa at føre noget videre end til ſelve denne Beſtemmeſe i § 9. Man henviſer ſaaledes der til Loven om Udpantning og Udlæg til Forauktionering uden Grundlag af Dom eller Forlig af 29de Maris 1873 § 15, der har givet Real-kreditten det Fortrin, at den kan faae umiddelbar Fyldeſtgjørelſe; hvorfor ſaa ikke ogſaa reiſe Spørgſmaal om at give Perſonalkreditten en lignende Fyldeſtgjørelſe? Seg ſer nu ganſke viſt den Betænkelighed, ſom i den Anledning kunde frembyde ſig, navnlig af Henſyn til de andre Kreditorer, at man paa denne Maade jo vil afſkjære dem fra Fyldeſtgjørelſe, og at dette vil fremkalde et Kapløb mellem dem; men der kunde jo være Spørgſmaal, om der ikke kunde raades Bod herpaa ved Afkræftelſesreglerne i Anledning af Konkurs, ſaaledes at, naar det viſer ſig, at Gødet ikke ſtrækker til til Fyldeſtgjørelſe, kunne Kreditorerne fordrø, at Udlægets Retſvirkning ſkal bortfalde, og at ſaa det ublagte Gøds, der er taget til Sikkerhed, ſkal gaa ind i Konkursen. Seg vil ikke udtale mig nærmere om dette Punkt. Seg vil ſlet ikke udtale nogen afgjørende Mening om, hvad der kan ſte eller ikke; men jeg vil kun ſige, at Reglen i § 9, ſaaledes ſom den foreligger, vil ganſke naturligt fremkalde Tanken, om det ikke ſkulde være muligt at gaa videre, og hvis man har Betænkelighed i ſaa Henſeende og ikke vil give den, der kræver Betaling, Fyldeſtgjørelſe uden eſter foregaaende Lømaal og Dom, ſaa forekommer det mig ogſaa, at man i Konſekvents deraf heller ikke kan indrømme den, der endnu ikke er naaet videre end til at kunne fordrø Sikkerhed, en ſaa-dan fortrinlig Ret, ſom han vil faae eſter § 9. Saa bemærkes det i Motiverne, at den til Sikkerhedsſtilleſe Berettigede ikke har været tjent med den beſtaaende Ordning, thi derefter vil han kun kunne faae Dom, hvorved det paalægges Vedkommende under en daglig Muſt at ſtille Sikkerhed. Deri kan jeg være ganſke enig; men det forekommer mig, at man kunde gjennemføre Analogien paa en anden Maade, ſaaledes at den, der ſkulde have Betaling, kunde ſøge Dom til Udlæg, og den, der ſkulde have Sikkerhed, kunde faae Dom til Afſætning, ſaaledes at denne Afſætning i Tidens Løb, naar Fordringen var forfalden, uden nyt Spørgſmaal kunde gaa over til at blive Udlæg. Men hvilke af diſſe Alternativer iøvrigt man ſkal vælge, om man ſkal gaa den Vej, at nøde dem alle til at ſøge Dom med den Forſkjel, der bliver paa Dom til Udlæg og Dom til Afſætning, eller man ſkal gaa den anden Vej og ſige: at de kunne alle naae Fyldeſtgjørelſe uden foregaaende Dom — den ene Udlæg, den anden Sikkerhed — gjennem en Fogedforretning, er Noget; jeg mener maa være Gjenſtand for Overveieſer under Forhandlingerne i et eventuelt Udvalg.